

Liniștea

Alina Cristian

Liniștea

Nu știu dacă liniștea
ce-o simțeam
era doar în mintea mea,
sau poate era
asemeni unui pact
semnat de noi...
priveam marea
și totul era
neobișnuit de tăcut,
ca și cum nimic altceva
nu mai exista între noi
doar o mare de tăcere
și un cer însângerat.

Câțiva pescăruși
poate flămânzi,
mă priveau
era ceva în privirea lor
ce îmi amintea de tine...
îmi oglindeam fața în apa
ce părea de un albastru-verzui
ca și ochii tăi,
ce au lăsat parcă pași
prin sufletul meu
și prin nisipul,
pe unde încă colindam,
doar să te regăsesc.

Speranța e tot
ce ne-a mai rămas
și măcar ea
să nu se stingă
în rest totul e
deșertăciune,
mister, ce zboară
pe aripi de timp...
un aer călduț
îmi alinta obrazii
sărutați deja de Soare
și parcă erau mâinile tale
tandre și delicate,

ce mă căutau,
ce doreau să-și facă
simțită prezența,
ca nu cumva să te uit.

De parcă era posibil?
când eu te respiram
prin aer, vânt, ploaie,
ca pe un parfum anume,
impregnat în Univers...
mâinile mele te căutau
și ca un orb,
deși nu te vedeau,
te simțeau
miroseai a flori de portocal,
a primăvară, a veselie,
parfumul drag
al copilăriei mele,
ce încă-mi îmbăta simțurile.

Abia când Soarele
săruta apusul,
părăseam plaja,
pe urmele de nisip
pescărușii mă priveau
parcă triști,
implorând în liniște ...
o liniște ce-mi călca
pe suflet,
dar totodată
îmi vorbea prin simțuri
îți simțeam prezența,
așa cum ai promis,
un înger tăcut,
ce mă însoțea mereu
și eram fericită
că ești, că exist ...
și... că nici măcar liniștea
nu ne putea înstrăina vreodată.

~6 Iulie 2015~